

Resta prou clar que tota creació és una decisió que malgrat un alt percentatge de voluntarietat, no sempre és fruit d'una consciència directora. Els clàssics afirmarien que en tota *Weltbild* la voluntat és una condició hipotètica, més aleatòria que no pas necessària. L'eterna complementarietat entre raó i passió, entre construcció i intuïció.

En el procés literari hom pot pensar que el control resideix en una mà mental que tot ho calcula.

I cal adonar-se de la ubèrrima llibertat de les paraules.

De vegades la ment -mitjançant aquestes- genera un ball i emergeix una música interior que ens mena cap a un univers la bellesa del qual sostrau la voluntat de l'auriga.

Vacil·lant, el creador esdevé penell, els cavalls s'enlairen.

Fragment de **“La llum dels mots: construcció literària i Realitat vital”**.